

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (G 008): Med Hensyn til de af den ærede Ordfører omtalte Punkter skal jeg først med Hensyn til Andragende Nr. 16 kun udtale min Tilslutning til, hvad den ærede Ordfører udtalte. Jeg skal gøre mit til, at der kan blive tildelt den paagældende Seminarielever den størst mulige Understøttelse, som overhovedet tilstaaes. Hvad dernæst angaar det Andragende, som af Udvalget foreslaas henvist til min Underfølgelse, fra Bestyrelsen for Arbejdshjemmet for døvstumme Piger om et rentefrit Laan paa 20,000 Kr., vil det af selve Andragendet ses, at jeg ikke har kunnet gøre et Forslag, sigtende til det, som er ønsket. Der er, som det vil ses af Finansloven, to Bevillinger paa 4,000 Kr. til døvstumme Pigers Uddannelse til en Anbringelse i en praktisk Virksomhed. Der sigtes ikke særlig til et Arbejdshjem, men overhovedet til deres Uddannelse og Anbringelse i praktisk Virksomhed. 3,000 Kr. af dette Beløb gives den samme Forening, som har Arbejdshjemmet, 1,000 Kr. tentes anvendte til to Døvstummeskoler uden for Kjøbenhavn. Paa det daværende, til mig indkomne Andragende erklærede jeg mig villig til at søge Tilskud til Oprettelse af et Asyl for arbejdsudgytige døvstumme Piger, men derimod mente jeg ikke at kunne bringe Forslag frem angaaende det rentefri Laan til et Arbejdshjem, dels fordi det laa ganske uden for, hvad man hidtil har inddraget under Statstilskud og bidraget til de døvstumme, dels — og navnlig — fordi Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af saadant Arbejdshjem for de arbejdsudgytige døvstumme Piger blev draget stærkt i Tvivl og blev bekæmpet af Forstanderne for de to Anstalter, som oplære de døvstumme efter Talemetoden, idet nemlig det Ideal, som skal naas, og som menes at kunne naas, er, at de døvstumme Personer, naar de ere uddannede og ere gaaede igennem Anstalten paa denne Maade, skulde kunne finde Virksomhed og Anbringelse uden for Hjemmet og ikke i et særligt Arbejdshjem for dem alene, hvor deres Anbringelse vil medføre, at de glemme den Færdighed i at tale, som er bibragt dem, i Mod sætning til, hvad der sker, naar de ere anbragte uden rundt omkring i talende Familier, hvor de ere nødte til at bevare og ved Vækselvirkning ogsaa ville være i Stand til at bevare den vundne Færdighed. Denne Mod sætning i Anskuelser, om hvilke jeg som usagkyndig i øvrigt ikke tillægger mig nogen Dom, maatte naturligvis gøre mig betænkkelig ved at stille Forslag om særlig at fremme denne Virksomhed og maatte bevæge mig til at holde mig til de

andre Sider af Virksomheden, som den samme Forening udfolder, altsaa Myndet for de arbejdsudgytige, men naturligvis vil jeg efter en Opfordring til en fornyet Underfølgelse atter lade Spørgsmaalet komme under Forhandling, men Anskuelserne ville sandsynligvis vise sig at staa omtrent lige saa skarpt over for hinanden som tidligere, thi det er vel bekendt for alle, at Spørgsmaalet om den eksklusive Talemetode eller den blandede Metode, som følges paa Døvstummeinstituttet i Kjøbenhavn, er et stadig brændende Spørgsmaal, hvorom de sagkyndige ere meget delte. — Der er dernæst fra enkelte Medlemmer stillet Forslag om Henvisning til mig af forskellige Andragender vedrørende Kirker. Det er Andragendet fra Ruitser Sogneraad paa Bornholm om et Tilskud, det er Andragendet fra Kirkeværgerne for Sunds Kirke om et rentefrit Laan af Statskassen, og endelig Andragendet fra No Kirkeinspektion om Tilskud til No Kirke. Med Hensyn til alle disse Andragender have de jo faaet det Svar, som Andragendernes Ordlyd ogsaa udviser, og jeg gør opmærksom paa, at dette Svar vel er givet af Kirkeministeriet, men som det udtrykkelig ogsaa oplyses, efter Forhandling med Finansministeriet, og at jeg for saa vidt kun har været Overbringer af en Bægring fra Finansministerens Side ved her at forpligte Statskassen. Med Hensyn til de Grunde, hvorpaa dette støttes, da forholder Sagen sig jo saaledes — og jeg kan udtale dette i Almindelighed for alle disse 3 Spørgsmaals Vedkommende — at der overhovedet ikke i noget Tilfælde er Spørgsmaal om en Pligt for Statskassen til at træde hjælpende til. Der er ingen Lovbestemmelse derom, selv ikke den almindelige i 2—22—64 i Christian V's dante Lov, som kan medføre en lovhjemlet Pligt for Statskassen dertil, men ganske vist er der mange Tilfælde, hvor Staten gør det af Billighedshensyn, og hvor der stilles Forslag fra Kirkeministerens Side, og hvor det er lykkedes at erholde Rigsdagens Tilslutning til saadanne Forslag, ligesom ogsaa Finansministerens Samtykke til, at de overhovedet stilles. Men dette er kun i to Tilfælde, nemlig for det første, hvor der ingen bygningsspligtig er, og derpaa støtte sig de Hedekirkebevillinger, som nu gennem flere Samlinger have bestæftiget os, og dernæst de Tilfælde, hvor der vel er en bygningsspligtig, men hvor det Arbejde, der ønskes udført, er ekstraordinært og gaar ud over den Pligt, som lovmæssig paahviler den bygningsspligtige. Et Eksempel paa, at der ønskedes udført noget, som gik ud over den Pligt, som lovmæssig paahvilede vedkommende, er netop